

i hvilken Strafarbejde kan eller skal idømmes, udstrækkes til 6 Aar. Lovforslagets § 2 udvider dernæst Adgangen til offentlig Paatale af Vold mod sagesløs, der hører til den i almindelig borgerlig Straffelov § 200 beskrevne Art, til alle Tilfælde, hvor enten den overfaldne begærer det eller almene Hensyn kræve det. Udvalget har fundet, at disse betydelige Skærpelser dog ikke gaa videre, end det for at sikre mod slige Overfald med nogen Føje kan kræves. Paa et enkelt Punkt medfører Udvalgets Ændringsforslag (Nr. 1, jfr. Nr. 15 b.) endog en yderligere Skærpelse, idet det højeste Maal af Tvangsarbejde forøges fra 1 til 2 Aar. Da det fremdeles erkendes, at disse Paragraffer, som de nu ere formede, ere saaledes indpassede i den ved almindelig borgerlig Straffelov givne Ramme, at deres Anvendelse ikke paa noget Punkt vil fremkalde Anomalier, har Udvalget i det hele kunnet tiltræde dem. Af de Ændringsforslag, Udvalget stiller til § 1, har Nr. 1 kun formel Betydning, idet det foretrækkes at samle paa ét Sted Angivelsen af Grænserne for Tvangsarbejde, naar disse kun ere de almindelig gældende. Ændringsforslaget Nr. 2 sigter til at give den paagældende Bestemmelse et Supplement, der tør antages at være forudsat, men hvis udtrykkelige Udtalelse ikke kan undværes. Ændringsforslaget Nr. 3 til § 2 stilles for Forsigtigheds Skyld. Den Tilføjelse, der foreslaas, svarer utvivlsomt til, hvad Lovforslaget har tilsigtet. Endelig fjerner Ændringsforslaget Nr. 4 til § 2 sig heller ikke fra Lovforslagets Tanke, der imidlertid ved Ordet „Aktionsomkostninger“ har faaet et for begrænset Udtryk.

Lovforslagets §§ 3—4 have til Formaal at styrke eller udvide Værnet mod Sædelighedskrænkelser. Ogsaa til disse Bestemmelser har Udvalget i det væsentlige kunnet slutte sig.

Af størst praktisk Betydning er i § 3 Bestemmelsen om, at Straffen for det blotte Forsøg paa Voldtægt og de andre i Paragraffen nævnte grove Sædelighedsfor-

brydelser i Gentagelsestilfælde ikke kan blive lavere end Strafarbejde. Bestemmelsen begrænser her med god Grund den Adgang til at gaa ned endog til de laveste Straffe, som Reglen om Forsøgsstraf i almindelig borgerlig Straffelovs § 46 giver. Mindre umiddelbart vil Paragraffens Skærpelse af Straffen for gentagen fuldbyrdet Forbrydelse virke. Muligheden af lavere Straf end Strafarbejde er i de fleste Tilfælde allerede udelukket ved den almindelige borgerlige Straffelovs nugældende Reglér. Forhøjelsen af Straffesatsens Maksimum med Halvdelen — hvilket i de fleste paagældende Tilfælde vil sige, at Højdemaalet bliver 12 i Stedet for 8 Aar — kan efter sin Natur kun virke middelbart som en Spore for Domstolene til ikke at være for mild i Straffevalget. Det er imidlertid af Betydning, at Loven tilkendegiver sin Opfattelse af den gentagne grove Forbrydelses større Strafværdighed og derved giver Domstolene en Anvisning, som vil blive fulgt i den Vurdering, der tilkommer disse. Udvalget billiger derfor § 3 i det hele og stiller kun et Ændringsforslag af rent sproglig Karakter (Ændringsforslag Nr. 5).

Lovforslagets § 4 sætter Straf for visse Krænkelser af Sædeligheden, for hvis Strafbarhed der ikke er Hjemmel i den gældende Ret. Udvalget finder intet at erindre mod en Udvidelse af de strafbare Forhold paa dette Omraade. Mod Affattelsen af Paragraffens 2det Stykke, der supplerer Straffebestemmelsen i alm. borg. Straffelovs § 177 om Omgængelse mod Naturen, finder man heller intet at erindre. Derimod har man fundet, at Paragraffens 1ste Stykke, der slutter sig til alm. borg. Straffelovs § 182 om Straf for Rufferi m. m., ikke er tilstrækkelig omfattende. Straffelovens § 182 hviler paa den rigtige Tanke, at det Forhold, at en tredie som Mellemmand tilskynder til eller befordre Utugt, har en naturlig Strafværdighed, selv om de Personer, hvis Utugt befordre, ikke straffes. Men Tanken er ufuldstændig gennemført i Straffeloven. Den, hvis Virk-